

ORSZÁGGYÜLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlési Képviselői Hivatala
Közlönyszám: 1/9072
Érkezett: 2012. NOV 12.

Írásbeli választ igénylő kérdés

Dr. Kövér László úrnak
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 46/1994. (IX.30.) OGY határozat 91. § (1) bekezdése alapján **„Meddig kell várnia a független előadó-művészeti szervezeteknek a jogosan járó támogatásuk folyósítására?”** címmel írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani Balog Zoltán emberi erőforrások miniszteréhez.

Tisztelt Miniszter Úr!

Színházi és más kulturális szervezetek hetek óta jelzik, hogy „közeleg a vég” – a független előadó-művészeti szféra a teljes ellehetetlenülés kapujában áll. Ennek oka, hogy a számukra az államtól kapható egyetlen működési támogatás, az EMMI 2012. évi költségvetésében a 20/13/5 soron rendelkezésre álló *„Az előadó-művészeti törvény végrehajtásából adódó feladatok”* elnevezésű pályázat megítélt döntéseiről (jóval határidőn túl) még mindig nem kötöttek velük szerződést és nem folyósították a számukra megítélt támogatási összegeket.

A júniusban kiírt, szeptemberi döntésű pályázaton több mint 50 színházi társulat, 22 táncművészeti szervezet, 20 ének-és zenekar jutott éves működési támogatáshoz – legalábbis papíron. A valóságban e szervezetek tagjai sok esetben már ott tartanak, hogy a rezsiszámláikat nem tudják kifizetni; hitelből, baráti vagy banki kölcsönből, örökölt életjáradékból próbálnak túlélni – és megjött a hír az első, a támogatások hiánya miatt elmaradó előadásokról is (Artus Stúdió).

A késedelmes utalások oka valószínűleg az EMMI-t (és azon belül a kulturális területet is 2,4 milliárd forint erejéig) érintő tervezett zárolás, melynek ágazatokra történő lebontása jelenleg is zajlik. A Magyar Színházi Társaság és a Független Előadó-művészeti Szövetség leszögezik levelükben: „Az előadó-művészeti terület már oly mértékben károsultja a különböző megszorításoknak, hogy azt látjuk: amennyiben a mostani intézkedések ezt a területet is érintik, az teljes mértékben ellehetetleníti a független szféra és általában az előadó-művészeti terület működését.”

Aki egy kicsit is jártas a független színházak és társulatok világában, pontosan tudja, hogy nem köldöknéző, „lila ködben úszó önmegvalósítók”-ról van szó, hanem afféle szellemi-művészeti kísérleti laboratóriumokról, ahol a jövő új stílusai, műfajai megteremtődnek, ahol a mindenkori új, tehetséges színészgeneráció felnőhet és kipróbálhatja magát, ahol a gyermekek és fiatalok számára is különleges, közvetlen, „beavató” előadások érhetők el. A társulatok vezetői, rendezői – hogy csak néhányat említsünk a legismertebbek közül: Pintér Béla, Bodó Viktor, Mundruczó Kornél, Schilling Árpád – „után két kézzel kapnak a legnagyobb nemzetközi fesztiválok és színházak igazgatói, mert ismerik és elismerik tehetségüket, felkészültségüket, izlésüket.” A független színházak és csoportok által teremtett művészeti érték olyan kincse az országnak, amelynek támogatását felelős kultúrpolitika megbecsüléssel, magától értetődő természetességgel kéne, hogy végezze (különösen hogy legmagasabb szintű kultúrpolitikusa maga is ebből a szektorból érkezett, és saját elmondása szerint is máig aktív látogatója a független társulatok előadásainak).

Ehhez képest elszomorító, hogy a szektor jelentőségét minden évben újra és újra bizonygatni kell, s a számtalan szakmai díjjal elismert alkotóknak úgy kell szinte „könyörögnie” a pályázaton megítélt, jogszerűen járó támogatásért.

Elszomorító az is, hogy a Magyar Színházi Társaság és a Független Előadóművészeti Szövetség kérdő levelére válaszul az államtitkár még mindig az elmúlt nyolc évre hivatkozik: „a döntések meghozatala különösen fájó, hiszen idén ismét azért fordíthatunk kevesebbet a kultúrára annál, mint amennyit szeretnénk, mert a 2002 és 2010 közötti kormányok Magyarország adósságát megduplázták és ennek a terheit 2012-ben is cipelnünk kell.” A teljesség igénye nélkül, a független előadó-művészeti szervezeteknek járó, már megítélt támogatás nagyságrendje jóval kevesebb, mint

- egy Nemzeti Konzultáció ára
- a felcsúti stadion árának 1/5-e
- a debreceni stadion rekonstrukciójának 1/21-e
- a Kossuth tér felújítási programjának 1/15-e
- a Puskás-stadion felújítása árának 1/60-a
- A Magyar Művészeti Akadémia költségvetésének alig 1/5-e,

és a sor hosszan folytatható (a kultuszkönyvtárról és a „még egyenlőbbeknek” járó külön támogatásokról nem is beszélve), milyen presztízsbetűzésekre és -kiadásokra került valahogyan mégis pénz 2010 óta – ezeket a kiadásokat, úgy fest, nem sújtja az államadósság nyomasztó terhe.

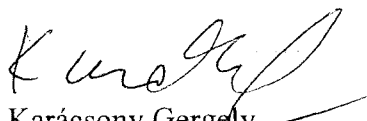
A legutóbbi kormányfői nyilatkozatok szerint „éppen válság idején érdemes leginkább áldozni a kultúrára”, valamint azt is „be kell látnunk, hogy a minőség sajátos elbánást, a kiemelkedő kiemelkedő elbírálást is érdemel.” Számtalan hazai és nemzetközi díj, fesztivál-elismerések, külföldi meghívások és hazai, teltházás előadások, úgy véljük, jelentenek annyi garanciát a minőségre és mutatói annyira a kiemelkedő teljesítménynek, hogy a támogatásuk ne lehessen kérdéses, és még csak ne is számítson áldozatnak.

Tisztelt Miniszter Úr!

Mikor szándékozik megkötni az EMMI a támogatási szerződést a független előadó-művészeti szervezetekkel, és mikor kaphatják meg a nyertesek jogos támogatásukat?

Várom megtisztelő válaszát.

Budapest, 2012. november 12.

Karácsony Gergely
LMP